

създаването на общественото мнѣние. За да докажа важността на вѣстника, нска наведе само едно прѣдложение а именно — при съществуването на парламента да не би имало преса. Тогава общественото мнѣние нѣма да намѣри никаква публичностъ, парламентарнитѣ рѣчи не биха намѣрили никакво ехо; *единъ бойкотъ* на пресата и — съ единъ замахъ би се унищожила публичността, важността и значението на парламентитѣ. Това е вѣрно за всички модерни страни. Това е трижъ по-вѣрно за България, гдѣто споредъ конституцията и въ нормални врѣмена парламентътъ засѣдава само *два мѣсеца* въ годината, а останалитѣ *десетъ мѣсеца* вѣстникътъ може, трѣбва непременно и да образува, и да създава, и да направлява онова, що е общоприето да се нарича *обществено мнѣние*. Изпълнява ли дългътъ си българскиятъ вѣстникъ? Това е другъ въпросъ. Изпълнява ли дългътъ си българскиятъ вѣстникарь? И въ този редъ на въпроситѣ: може ли да се говори за лоши и добри вѣстници, за лоши и добри вѣстникари? Азъ ще обиколя всичкитѣ тѣзи въпроси — слушамъ вече какъ мнозина ще измърморятъ: «аха, чисто по вѣстникарски» — и ще отговоря съ категоричното твърдение: «има само лоши и добри читатели». Отъ читателя зависи да направи вѣстникътъ такъвъ, какъвто му се нрави, отъ читателя зависи създаването на добъръ вѣстникъ, на примѣренъ вѣстникарь. Това не е парадоксъ, въпрѣки казаното по-рано